

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. rženega cveta 1908.

Leto IX.

Zapela je ptička pod goró . . .

Zapela je ptička pod goró,
zapela je pesemco v slovo:

„Oj, z Bogom, z Bogom moj mili kraj,
oj, z Bogom, z Bogom na vekomaj!

Življenja več tukaj zame ni,
tu grob le mojih upov leži.

Imela sem gnezdece drobnó,
v njem dete lepo kot sinje nebo.

A deček hudoben mi ga je razdrl
in detece v gajbico zaprl . . .

In videla več ga nisem nikdar,
li živ je, li mrtev sirotek mar?

Po zemlji tu tavam okrog brez miru,
o detecu mojem pa ni sledu.

Črez gore zletim med tuje ljudi,
če tam se srce mi upokoji . . .

A kadar nastopi poslednji mi dan,
na to pohitela bom spet ravan.

O sreči izgubljeni tu pela bom,
na vekomaj tu onemela bom!“

Zletela je ptičica črez goró,
a cvetki je solza zalila oko . . .

Borisov.